

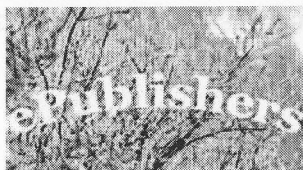
Libris.RO

Respect pentru

renert dusout

îmbătându-mă cu dumnezeu

proză scurtă

CUPRINS

9	ROM ALB (ÎN LOC DE PROLOG)
13	STROH
17	FINLANDIA
21	GIN
26	COURVOISIER
34	MELANCOLIE SAU COURVOISIER REQUIEM
37	MILLENNIUM KAMIKAZE
44	SAMBUCA
51	DISARONNO LIME
57	GUINNESS
62	ROSÉ ȘI JACK
66	CONVALMORE 24
70	CAMPARI
74	STALINSKAYA
79	SPIRT

Resort pentru **87 TATRATEA**

92 DE KUYPER

96 MARTINI

100 GREY GOOSE

105 SCARLET DEATH

111 COSMOPOLITAN

117 CAIPIRINHA

124 LIMONCELLO

133 B-52

141 BACARDI BREEZER LIME

146 ABSINTHE LA MICUL DEJUN (ÎN LOC DE
 EPILOG)

STROH

Îmi reproșează ceva ce știu deja de atât de multă vreme. O ascult cu privirea, mai degrabă din politețe. Urechile îmi sunt, de o vreme, astupate. Găsesc momentul optim pentru a mă scuza, preț de câteva cuvinte, pentru a coborî până la bar și a mai comanda un shot de Stroh. Numărătoarea ajunge acum la patru. În mod normal, aş începe să îmi fac griji, însă, astăzi, excesul de otravă pare să fi devenit singura mea oază de liniște. Îmi aprind o țigară și revin la masă. Încerc să par cât mai treaz cu putință, deși țăriile mai sus de cincizeci de grade au tendința de a-și face efectul destul de rapid în cazul meu. Comand o vodka mică, mai degrabă pentru a păstra aparențele de tip care bea la modul social, așa, din când în când și cu bun simț.

Reproșurile continuă. Vorbește aproape fără oprire, monologul ei fiind, din când în când, întrerupt de câte o scuză jalnică de-a mea. Îmi spune că n-am nicio scuză dar, obiectiv vorbind, se înșală amarnic. Evit orice polemică, gândindu-mă la faptul că totul se va

încheia curând, iar viața mea va reveni la normal. „Cine pizda mă-sii m-a pus să mă complic așa?” îmi spun în gând, după care încep să râd singur. Se oprește, convinsă fiind că fac mișto de ea. Adevărul e că, de clipe bune, nu mai sunt atent absolut deloc la ceea ce îmi spune. Îmi aduc aminte, pur și simplu, de cel mai dement prieten pe care îl am, un tip care e atât de dus, încât obișnuiește să înceapă orice seară „socială” cu vreo zece shot-uri de Stroh, așa, „de încălzire”, după care ne povestește, cu lux de amănunte și cu un rânjel de-a dreptul periculos pe față, cum plănuiește să omoare oameni la întâmplare. Bine, ca să fim înțeleși, omu’ se pricepe la spus povești, chiar dacă fiecare discuție se încheie, de obicei, cu noi făcând niște ochi mari și întrebându-ne de ce nu îi sugerăm un mic control, „de rutină”. Sigur, sunt aproape convins că teribilismul ăsta nu-i altceva decât fetish-ul lui la alcool, în condițiile în care e cât se poate de rațional în rarele momente în care îl văd perfect treaz, dar asta nu înseamnă că mă sperie mai puțin. La anumite intervale de timp, îi sugerez că nu-i tocmai ok ce face, dar fiecare „intervenție” de genul acesta e întreruptă brusc, de cele mai multe ori, de clinchetul paharelor noastre. Ciocnim pentru cele mai cretine lucruri, oferindu-ne o scuză pentru a mai trimite la groapă câteva sticle, motiv pentru care nici nu prea am cum să-l judec, chiar dacă

faptul că ziua de după aniversarea mea l-a găsit în comă alcoolică la spital mă face să cred că n-o va mai duce prea mult în ritmul asta.

Înapoi la masă, ea continuă tirada, neștiind probabil faptul că ale mele gânduri sunt mult, dar mult mai interesante. Marele meu noroc e că, deși sunt în esență un tip super sincer, știu să mă prefac, atunci când situația o cere. E, în fapt, o aptitudine dobândită de nevoie, pentru a masca faptul că beau a dracu’ de mult și a naibii de des. Vreau să o las să termine de spus tot ceea ce are pe suflet, ca un ultim cadou, măcar pentru a se putea, la final, considera „câștigătoarea” de drept. Femeile tind să țină la chestia asta imbecilă, de parcă la finalul unei relații mai contează cu adevărat a cui a fost vina. Mă trece prin diverse categorii de animale, mergând și mai departe mai apoi, totul culminând cu apoteoticul „ești un neom!”. Surprinzător sau nu, insulta asta din urmă doare destul de tare. În primul rând, pentru că e gratuită, iar, mai apoi, pentru că, deși credeam că le-am auzit pe toate, realizez că se poate și mai rău.

Trec repede, în minte, în revistă toate păcatele comise în ultima vreme. Sigur, am fost absent, sigur, n-am fost cel mai atent, dar răul se cam oprește acolo. Zâmbesc. Unu la mână, pentru că realizez că nu-s nici pe departe atât de diabolic precum mă descrie ea și, doi

la mână, pentru că știu că asta o va scoate din minți în ultimul hal (în cazul în care se poate mai rău). O privesc în ochi pentru câteva clipe, pentru a vedea dacă mai are rezerve de venin ce trebuie scuipat. Se calmează. Așteaptă, probabil, să-mi cer scuze o dată în plus. Aș putea să o fac, totul e aproape gata, nu mă costă nimic și, la urma urmei, nici nu-mi pasă absolut deloc, dar refuz, din principiu. O întreb, pur și simplu, dacă mai vrea să bea ceva, mai ales pentru că ospătărița aproape că se lipește de masa noastră. N-apucă să răspundă nimic, pentru că, preventiv și de teamă să nu pierd ocazia, îmi mai comand un shot din acela de „moartea e și mai aproape acum”. E pe cale să ia foc, dar nu mai are putere în ea. A scuipat toate flăcările iadului, iar acum redevine, ușor ușor, rațională. Sunt convins că îi pare rău de cele mai multe lucruri pe care mi le-a spus, la fel cum sunt, însă, convins că nu își va cere scuze niciodată.

„Ești atât de diferit în ultima vreme...” îngână, cu ultimele puteri, chinându-se să rămână decentă, măcar acum, în ultimele noastre clipe. Ezit la început, așteptând ultimul pahar, care vine grăbit. Dau din cap, după ce îl dau pe gât. Are dreptate. După fiecare pahar sunt alt om.

FINLANDIA

...Îi răspund la fel de sec ca până acum, cu acel dram de megalomanie și egocentrism. Mă întreabă, sarcastică, dacă am impresia că le știu pe toate. Îi spun că sunt de părere că fiecare răspuns e o întrebare nouă, motiv pentru care n-am să pot fi vreodată un atotștiutor, nici măcar în concepția mea arogantă. Tace pentru câteva secunde. E surprinsă de faptul că posed o oarecare adâncime, până la urmă. De fapt, n-am făcut decât să citez dintr-un volum de-al meu mai vechi, dar ea nu trebuie să știe. Sau poate că trebuie. Nu-mi pasă. Azi, sunt complet nihilist. Pe termen nelimitat (acel pentru totdeauna, pe care tocmai mi l-am jurat, ar putea să se încheie brusc, peste câteva secunde, în definitiv).

Mă cheamă la un vernisaj pe care îl va găzdui mâine. Sunt pus într-o dilemă. Să îi spun că vin, deși nu am nici cea mai mică intenție de a o face, doar pentru că sunt convins că voi ajunge în câteva ore în patul ei, sau să nu renunț la principiile mele legate de

sinceritate și să o refuz politicos? Aleg a doua variantă. După cum am mai spus, (de) azi sunt nihilist. Jefferson Airplane, cu a lor „Somebody to love”, răsună la radio. Moment mai prost nu își puteau alege. Măcar dacă ar fi fost varianta lui Jim Carrey... Poate nu aș fi urât-o atât de tare. Ți se spune că „dragostea e un Rai al sufletului”. Bullshit. Dacă e să mă întreb pe mine, Raiul e o stare naivă de spirit, în timp ce Iadul e o stare de fapt. De ce nu vorbim mai des despre Iad, apropo? Tuturor ne place Iadul, într-un fel sau altul. Nu mă crezi, nu? Gândește-te la El (încă nu știu de ce l-am pus cu literă mare) la modul metaforic, dacă nu vrei să o iei literar (e ideal să nu o iei literar, apropo). Unii dintre noi ne înecăm în vicii de căcat și ne complacem în tot felul de tripuri proaste. Greșim, facem rău voit altora, pe care îi condamnăm la o formă nedreaptă de Iad. Unii ne răspund cu aceeași monedă. Alții, mai pioși, întorc și celălalt obraz, considerând că noi,ăștia răi, vom fi futuți în cur de draci la mâna a treia pe lumea ailaltă, drept răzbunare pentru faptele noastre, mai mult sau mai puțin abominabile. Unii cred în karma, alții direct în legea pumnului. Sentimentul acela de dezgust de la final poate fi descris în multe cuvinte. Mie îmi place să îi spun Iad. Asta ca să îmi dai dreptate.

Îi cer chelneriței încă un pahar de Finlandia. Ea zâmbește, eu nu. Urăsc vodka asta din tot sufletul. Mi se pare un fel de moarte clasică a pasiunii. E genul acela de zi, însă. „Mama take this badge from me” cântă Dylan, la radio. Am impresia că vorbește cu mine. Ar trebui, sunt convins, să-mi fie retras ecusonul de băutor de vodka, de când am decis să beau poșirca asta ordinară. O dau totuși pe gât. Îmi curg lacrimile de la cât de proastă e. Îmi zic că, dacă e să fiu nihilist, ar trebui să mi se rupă. Ea e încă lângă mine, sorbind discret dintr-un cocktail, probabil la fel de ordinar. Îmi zice că trebuie să ajungă la o petrecere de divorț a unei prietene și că nu ar deranja-o deloc să o însoțesc. Mă amuză, pe undeva, ideea. Accept. Ajungem într-un apartament imens, înțesat de femei care strigă în cor că bărbații sunt niște porci. Nu mă deranjează cu nimic. Cer ceva de băut și mi se oferă un pahar de Finlandia. Îl dau pe gât, printre lacrimi. Realizez că am întrecut măsura.

Încă e lumină afară și sunt aproape mort. Vreo trei tipe mai dezghețate mă întreabă cu ce mă ocup. Le spun că scriu. Fac ochii mari și îmi propun să continuăm să bem. Nu văd nimic rău în asta, în fond, și așa nu am nimic mai bun de făcut. Realizez că se întâmplă să fiu singurul tip prezent. Mă invită în dormitor. Mă dezbracă, în timp ce condamnă la moarte

shot-uri de ceea ce ele numesc vodkă. Mă simt ca dracu', simt că n-am ajuns unde trebuie, deși sunt exact unde am tot fost în ultimii ani (doar personajele fiind diferite). Îmi aprind o țigară-revelație. Realizez că nefericirea e arta de a fi singur în orice mulțime.

GIN

Ajung puțin mai repede, pentru că vreau să beau un pahar în liniște. Comand o sută de gin, din amuzament. Am o vârstă și n-am băut încă un gin în viața asta. Cei mai mulți zic că e o băutură de ultimă speță, dar care își face treaba, așa că îmi asum riscul. Îl dau repede pe gât. Sunt puțin fumat, motiv pentru care râd din când în când necontrolat. Nu le am cu iarba, dar nici nu sunt împotriva ei. Cred că, dacă fumezi o dată la câteva luni, e perfect ok, mai ales pentru că stimulează creativitatea. Cel puțin pe a mea. Am cunoscut-o aseară, tot aici, și, după o noapte nebună, i-am zis că ar fi fantastic dacă nu ne-am mai căuta, pentru că a fost mult prea mișto experiența și n-ar avea sens să stricăm o amintire perfectă. A zâmbit complice, dar zeul Elimpian Facebook pare să-i fi fost aliat. Râd din nou. Am impresia că tocmai am inventat un nou cuvânt. M-a căutat de dimineață și mi-a spus că ar fi mișto să ne mai vedem o dată. Acum, eu știam mai bine decât oricine faptul că orice a doua doză poate duce către

dependentă, dar am acceptat, motiv pentru care mă aflu acum aici. Mai comand un pahar și îmi aprind o țigară.

Vine. E unul din momentele acelea dubioase, în care nu știi exact cum să reacționezi. Parcă n-aș săruta-o acum, în fond, nu-mi propun să o mai revăd de mâine încolo. E, însă, o făptura pur și simplu fermecătoare, hipnotică. Are niște ochi greu de descris în cuvinte și un zâmbet care sfidează rațiunea. Își comandă o vodcă, pentru că știe că asta îmi place mie să beau, de cele mai multe ori. Îmi place că și-a adus aminte detaliul ăsta, chiar dacă nu mă atrage neapărat ideea de a impresiona pe cineva prin astfel de artificii. Vorbește mult, dar o face bine. Îmi dau seama imediat că ar putea să mă inspire mult timp de acum încolo. Paharele vin și pleacă. Mai în glumă, mai în serios, o rog să-mi spună cel mai mare secret al ei, sub forma unei povești. Îmi zice că are un prieten imaginar, de ani de zile.

Tac, pentru câteva secunde. Dintr-un motiv sau altul, chestia asta mi se pare, pur și simplu, fascinantă. Nu știu dacă e faptul că sunt destul de amețit și de fumat sau nu, dar am impresia că n-am mai auzit de tare mult ceva atât de original. Îmi vine în minte, aproape instantaneu, o idee de roman, cu prietenul ei imaginar în prim plan. „Cum ar fi dacă ai fi un prieten

imaginar și persoana care te-a creat mai are doar câteva ore de trăit, iar tu știi asta?” îmi zic în gând. Îmi place ideea. Mă gândesc că ar putea ieși ceva mișto din treaba asta, cândva, în viitor. Îi spun că sunt uimit de nonșalanța cu care mi-a spus chestia asta, după care am grijă să îi fac câteva complimente, potrivite ca „intensitate”. Zâmbește și continuă să îmi povestească o grămadă de lucruri, despre nimic, cred, pentru că adevărul e că îmi e destul de greu să o urmăresc, câtă vreme am rămas focusat pe prietenul ei imaginar și pe povestea care ar putea ieși de aici. Devin, brusc, extrem de creativ și încerc să îmi creez un sertar special, undeva, în capul meu, unde să pun la păstrare ideile astea. „Nu se știe niciodată!” îmi zic în gând, cu bucurie. Se oprește la un moment dat și tace suspect. Simte că nu o urmăresc. Mă întreabă dacă e plictisitoare, iar când îi răspund că nu are cum să fie vorba despre așa ceva, schimbă repede registrul și mă întreabă dacă sunt cumva pilit. Adevărul e că cele cinci, șase pahare încep să se simtă, mai ales că vin la pachet cu un cui, dar sunt destul de stăpân pe mine cât să-i arăt că nu e cazul. Iresponsabil sau nu, mai comand două pahare, câte unul pentru fiecare dintre noi. Se liniștește. „Închinăm” în cinstea „poveștilor originale” și îngropăm paharele dintr-o înghițitură. O simt, aproape instantaneu, ușor amețită. Pesemne că a fost ea cea care a